

РЕШЕНИЕ

№ 381

гр. София, 21.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 11.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **9428** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 ДОПК.

Образувано е по жалба на Т. Й. Т. - Л. срещу Решение №ПИ – 296/27.08.2020г. на Директора на ТД на НАП С.- град, с което е отхвърлена жалбата й срещу разпореждане изх. № С200022-137-0006775/06.08.2020г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С..

Твърди се в жалбата, че решението и потвърденото с него разпореждане е незаконосъобразно, тъй като жалбоподателката не е била информирана за издаденото постановление за налагане на обезпечителни мерки, за съществуването на задълженията към НАП и НОИ научила от частен съдебен изпълнител, няма достъп до изпълнителното дело на НАП. Оспорва размера на задълженията, заявява, че не е била информирана за всички присъединени вземания, иска да й бъдат погасени по давност.

В съдебното заседание жалбоподателката се представлява от съпруга си по пълномощие, който поддържа жалбата. Представя писмена защита.

Ответникът – Директорът на ТД на НАП С. не изпраща представител.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото.

Административен съд София - град, I АО, 11 с-в след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Разпореждане №С200022-137-0006775/06.08.2020г., по искане на Т. Й. Т. – Л. е прекратено от публичен изпълнител при ТД на НАП, поради изтекла погасителна

давност, събирането на публични вземания по ИД №160153895/2016 в размер на 150,45лв.- общо главница и лихви и е отказано прекратяването на събирането на вземания в общ размер 11 084,11лв. общо главница и лихви, произтичащи от неплатени данъчни задължения, здравни осигуровки към НЗОК и осигуровки към ДОО по данъчни декларации от 29.04.2011г.; 02.05.2011г.; 21.04.2012г.; 02.05.2012г.; 29.04.2013г.; 29.04.2014г.; 16.04.2015г.; 26.04.2016г. Най-старото задължение е за периода 01.01.2010г. – 31.12.2010г за Д., също задължителни осигуровки към НЗОК и към фонд ДОО декларирани на 02.05.2011г., изчислени като процент от дохода за 2010г., деклариран на 29.04.2011г.

С Решение № ПИ-296/27.07.2020г. Директорът на ТД на НАП С. е потвърдил изцяло разпореждането на публичния изпълнител, като е посочел, че с издаденото Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С160022-022-0051535/14.12.2016г. е била спряна давността на основание чл.172, ал.1, т.5 от ДОПК и е приложима само общата 10 годишна погасителна давност по чл.171, ал.2 от ДОПК, която към момента на издаване на решението 27.08.2020г. не е изтекла.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена в срок от лице, което има правен интерес, а разгледана по същество е неоснователна.

Страните не спорят и събраните по делото доказателства обосновават извода, че обжалваното решение и потвърденото с него постановление са издадени от компетентни органи.

Разпоредбата на чл.171, ал.1 от ДОПК постановява, че публичните задължения се погасяват с изтичането на петгодишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината през която е следвало да се платят, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Давността спира при условията на чл.172 ДОПК и се прекъсва с издаването на акт за установяване на публичното задължение и с предприемането на действия по принудително изпълнение – чл.172, ал.2 от ДОПК. Съгласно чл.171, ал.2 от ДОПК, с изтичането на десетгодишен давностен срок, считано от годината, следваща годината, през която е трябвало да се плати публичното задължение се погасяват всички публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността. В процесния случай давността по отношение на публичното вземане е спряла да тече на основание чл.172, ал.1, т.5 от ДОПК (давността спира с налагането на обезпечителни мерки), тъй като на 14.12.2016г. от публичен изпълнител при ТД на НАП С. е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки – заповед на МПС, което е приложено по делото. Във връзка с прилагането на десет годишната абсолютна погасителна давност съдът съобрази следното:

Най-старите задължения са за периода 01.01.2010г. – 31.12.2010г за Д.: 1. по данъчна декларация по ЗДДФЛ, подадена на 29.04.2011г. и 2. за задължителни осигуровки към НЗОК и към фонд ДОО, по подадена Декларация образец №6 на 02.05.2011г.

Съгласно относимите разпоредби на ЗДДФЛ (изм. ДВ. бр.106 от 12 Декември 2008г.), чл. 67, ал.4: Дължимият данък по чл. 48 се внася до 30 април на годината, следваща годината на придобиване на дохода.

Според относимата редакция на Наредба за обществено осигуряване на самоосигуряващите се лица, българските граждани на работа в чужбина и морските лица, чл.2, ал.4 (изм. - ДВ, бр. 2 от 2010 г., в сила от 01.01.2010 г.): Окончателният

размер на месечния осигурителен доход за самоосигуряващите се лица се определя за периода, през който е упражнявана трудова дейност през предходната година, въз основа на данните, декларирани в справка към годишната данъчна декларация по Закона за данъците върху доходите на физическите лица, и не може да бъде по-малък от минималния месечен осигурителен доход и по-голям от максималния месечен осигурителен доход. Окончателните осигурителни вноски се дължат от самоосигуряващите се лица в срока за подаване на декларацията върху годишния осигурителен доход в размерите за фонд "Пенсии" и за допълнително задължително пенсионно осигуряване.

Наредба № Н-8 от 29 декември 2005г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица (В сила от 01.01.2006 г., отм. ДВ. бр.1 от 3 януари 2020г.) в приложимата редакция (изм. ДВ. бр.11 от 9 Февруари 2010г.) на чл.3, ал.3 предвижда, че Декларация образец № 6 се подава в съответната компетентна териториална дирекция на Националната агенция за приходите:

т.2. (изм. - ДВ, бр. 3 от 2009г., в сила от 01.01.2009г.) от самоосигуряващите се лица - еднократно до 30 април за:

а) дължимите осигурителни вноски за предходната календарна година;

От цитираните разпоредби следва, че както Д. за 2010г., окончателно деклариран на 29.04.2011г., така и задължителните осигуровки към НЗОК и към фонд ДОО, по подадената от жалбоподателката окончателна Декларация образец №6 на 02.05.2011г. е следвало да се заплатят, в размерите, съгласно декларираното от нея и в срока за подаване на декларацията върху годишния осигурителен доход, т.е. през 2011г. Следователно 10 годишния давностен срок, считано от 01 януари на годината, следваща годината, през която е трябвало да се плати публичното задължение е започнал да тече на 01.01.2012г. и следва да изтече на 31.12.2021г. Следователно давност към момента не е настъпила и жалбата е изцяло неоснователна. В нея са направени множество възражения, които са неотносими към спорния по делото предмет. Постановлението за налагане на обезпечение - запор на МПС подлежи на самостоятелно оспорване и не следва да се обсъжда неговата законосъобразност, както и собствеността на автомобила в това решение. Също не е необходимо постановлението да бъде връчвано на задълженото лице и да влезе в сила, за да има действие, тъй като подлежи на предварително изпълнение по силата на чл.197, ал.6 от ДОПК. Изпълнението на постановлението, с което се налага обезпечението, не може да бъде спряно поради обжалването му. В жалбата се правят и неотносими възражения, свързани със други, непублични задължения на Т. Й. Т. – Л., събирани от ЧСИ, към които разпореждането на публичния изпълнител няма отношение.

Предвид изложеното оспореното решение и потвърденото с него постановление за налагане на предварителни обезпечителни марки се явяват законосъобразни и жалбата следва да се отхвърли. На ответника се дължи поисканото юрисконсултско възнаграждение, което съдът на основание чл.78, ал.8, вр. с чл.144 АПК, вр. с чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ определя на 150 / сто и петдесет/ лева.

Така мотивиран, Административен съд София - град, Първо АО, 11 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на на Т. Й. Т. - Л. срещу Решение №ПИ – 296/27.08.2020г. на Директора на ТД на НАП С.- град, с което е отхвърлена жалбата й срещу разпореждане изх. № С200022-137-0006775/06.08.2020г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА да заплати на ТД на НАП С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 /сто и петдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.268, ал.2 от ДОПК.

СЪДИЯ: